

CHANTAL CLAASSEN

f

Ze ontwerpt voor zichzelf
een leven vol glamour. Tot het
verleden haar inhaalt.

Ik
heb
het echt
gemaakt

ROMAN

Chantal Claassen

Ik heb het echt
gemaakt

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020553673
ISBN e-book 9789020553680
ISBN audio 9789020553697
NUR 340

© 2024 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Bij Barbara
Auteursfoto Larissa Rand

www.zomerenkeuning.nl
www.chantalclaassen.nl

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze om te gaan met natuurlijke bronnen. Voor de papieren editie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarbij zeker is dat de productie ervan niet heeft geleid tot bosvernietiging.

I can almost see it
That dream I'm dreaming
But there's a voice inside my head saying
You'll never reach it

Miley Cyrus – 'The Climb'

Proloog

Nog precies drie uur. Alles onder controle.

Terwijl ik in mijn slaapkamer aan de knop van de ouderwetse kluis draai, kijk ik met een schuin oog naar de berg kleding en toiletartikelen, uitgestald op mijn bed. Stretch fluwelen top met slingpumps. Check. Blazer met bijpassende rok. Check. Tevreden dat ik zonder al te veel keuzestress mijn spullen voor een week Parijs bij elkaar heb gesprokkeld, speur ik tussen de stapel paperassen in de kluis naar mijn paspoort. Hé, waar ligt dat ding nou? Met de haast die past bij iemand die over krap drie uur de Thalys naar Paris-Nord moet halen, trek ik de papierwinkel wat onbeholpen uit de kluis. Ah, daar ligt-ie. Op het moment dat ik mijn paspoort pak, valt er een kaartje op de vloer. Ik raap het op en een paar seconden staar ik naar de naam die mijn ouders me achtentwintig jaar geleden gaven.

Welkom mooi meisje!

Fien Johanna Maria

Trotse ouders

Robert & Monique de Winter-van Assem

Fien. Raar om de naam die ik al zo'n tien jaar niet meer gebruik zo op papier te zien staan.

Opspelende schuldgevoelens proberen de blijdschap die al dagenlang door mijn lichaam danst omdat ik eindelijk weer naar

mijn favoriete stad ga, over te nemen.

Ik adem een keer diep uit. Het helpt. De ongewenste indringer geeft het gelukkig op en daarmee is de glimlach op mijn gezicht in zijn volle breedte terug. Logisch, want hallo daar: ik sta op het punt om naar de belangrijkste modebeurs van Europa te gaan! In Paris, *la ville de l'amour*. Yep, beter dan dit wordt het niet. Ik ben stapelgek op de stad van de liefde, de mode en zo'n beetje alles waarvan ik als klein meisje al droomde. Die wereld vol luxe en glamour ligt nu aan mijn voeten en dat ga ik niet verpesten door mezelf shit te voelen over wat geweest is en nooit meer zal zijn.

Ik slik nog een keer en berg dan mijn geboortekaartje op in de kluis. Vlug de andere paperassen erbovenop. Nadat ik de kluis op slot heb gedraaid, beantwoord ik Max' appje dat ik hem meteen na aankomst in Parijs zal bellen. Dan leg ik alle spullen in mijn rolkoffer, trek ik de gordijnen dicht en spuit ik nog een vleugje La vie est belle op mijn pols en hals. Zonder nog achterom te kijken, trek ik mijn lange jas aan en sluit de voordeur achter me.

Paris, j'arrive.

Hoofdstuk 1

Zes weken eerder

Hoe moest dit nou ook alweer?

Zweetdruppels hopen zich op onder mijn oksels, terwijl ik op zo'n beetje alle toetsen van mijn laptop ram. Op het grote led-scherm gebeurt helemaal niks. Verdorie, waar zijn beeld en geluid als je ze nodig hebt? Wacht eens, had Rutger het gisteren niet over een HDMI-kabel? Die ik niet heb, natuurlijk... Ik veeg met mijn mouw het zweet van mijn voorhoofd en kijk naar de deur in de hoop dat mijn ICT-collega spontaan binnen komt wandelen. Had hij trouwens niet een vrije dag vandaag? Ah nee hè. Met moeite onderdruk ik mijn neiging om de laptop een optater te geven en ik verplaats mijn blik naar het scherm aan de wand. Nog steeds niks. Behalve dan grijswit beeld, maar de eerste slide van mijn presentatie laat zich niet zien. Logisch ook, zonder de juiste kabel. De deur van de Seine, de naam van de grootste vergaderruimte in het gebouw waar MAXX Fashion is gevestigd, gaat open. De rest van het managementteam stapt de ruimte binnen. Mijn handpalmen voelen klam aan als mijn collega's me passeren met een mix van stemmen en luchtjes. Ik adem een keer diep in en uit en geef mezelf een denkbeeldige schop onder mijn kont.

Hoor eens Fabiënne de Winter, je hebt voor hetere vuren gestaan. Op de ICT na ben je goed voorbereid, je weet waarover je het hebt en je collega's hebben vertrouwen in je.

'Goedemorgen, Fabs.' Saskia scant me met samengeknepen ogen

van top tot teen. ‘Gaaf het wel? Je ziet er een beetje gestrest uit.’

‘Ik krijg dat pokkenscherm niet aan de praat,’ fluister ik, met een kort knikje naar de boosdoener en ik leg een hand in mijn nek om de zweetdruppel, die afdaalt naar mijn bovenrug, weg te vegen.

‘Wacht, ik help je wel.’ Ze laat haar laptotas van haar schouder glijden, maakt de rits van het zijvak open en tovert een dikke, zwarte kabel tevoorschijn. Behendig plugt ze hem in mijn laptop, drukt op een paar knoppen en opgelucht adem ik uit bij het zien van de woorden die fel worden opgelicht op het scherm: MAXX voorjaarscollectie: stoer, vrouwelijk, trendy. Door Fabiënne de Winter, Hoofd Design & Stylingteam.

‘Thanks, Sas, je bent de bovenste beste,’ fluister ik en ik leg even mijn hand op haar schouder, voordat ze wegloopt om plaats te nemen tussen mijn andere collega’s van het MT. Als ik zie dat ze hun laptops en tablets openklappen voel ik mijn glimlach verbreden. Mijn nervositeit heeft plaatsgemaakt voor iets anders. Pap zou vast trots op me zijn geweest als hij me nu had kunnen zien. Hij had het begrepen. Met een vinger klik ik op de muis en kijk over mijn schouder. Gemorrel aan de deur. De klink gaat omlaag, omhoog en weer omlaag. Met de bekende kraakpiep gaat de deur open, een koffiekarretje rolt naar binnen, onze rood aangelopen gastvrouw stuift erachteraan. Ik laat mijn laptop voor wat het is en schiet haar te hulp, net op tijd om een botsing van het karretje met de vergadertafel te voorkomen. Alle ogen zijn gericht op Rachel, die met trillende vingers razendsnel de suikersticks en melkcups teruglegt in het omgevallen bakje.

Terwijl ze kopjes en kannen op de vergadertafel zet, werp ik opnieuw een blik op de deur.

Waar blijft Max toch? Normaal gesproken is hij ruim op tijd en uitgerekend nu is hij al vijf minuten te laat. Hm, laat ik toch maar beginnen, want over twee uur staat de volgende afspraak alweer op de stoep. Ik loop terug naar mijn laptop, haal diep adem, kuch een

keer en dan rollen de eerste woorden als vanzelf uit mijn mond.

‘Goedemorgen collega’s, vandaag neem ik jullie mee in onze plannen voor de voorjaarscollectie.’ O ja, I’m back! Dit is waarvoor ik op de wereld ben gezet: de mooiste creaties maken. ‘Zoals jullie weten zijn de items stuk voor stuk gebaseerd op het thema “Toscane”. Ik ga de trends, kleurkaarten, thema’s en concepten voor de lentecollectie aan jullie presenteren. Ook neem ik jullie mee in onze overwegingen en vraag ik jullie om mee te denken over oplossingen voor de te verwachten knelpunten in de samples en de productie.’

Blij met deze soepele start, begin ik met de presentatie, die ik zorgvuldig heb voorbereid. Terwijl ik praat, vliegen in mijn hoofd flarden van mijn inspiratieris aan me voorbij. Helemaal in mijn element, struinend door de heuvels, door San Gimignano, Lucca, Siena, Volterra. Mijn fotocamera constant in de aanslag om landschap en architectuur vast te leggen. Kleine details, grote ideeën. Als vanzelf begint mijn bloed sneller te stromen. ‘In oktober zijn we gestart met het opdoen van inspiratie, het nadenken over patronen, vormen, stoffen, het verder uitbouwen van het merk,’ zeg ik met krachtige stem, waardoorheen ik het enthousiasme hoor zingen. Met een gevoel of ik zweef, beweeg ik de cursor naar het pijltje waarmee de volgende dia zich presenteert. Vol passie leg ik uit hoe het moodboard tot stand is gekomen, door wie en wat mijn team en ik ons hebben laten inspireren. Ik praat, maak grapjes, lach met mijn hele gezicht en voel me ontzettend op mijn plek. Mijn stem houdt moeiteloos gelijke tred met de gepassioneerde signalen die mijn lichaam geeft. Ik klik door naar de volgende slide en terwijl mijn collega’s hun aandacht op het scherm richten, kijk ik naar Saskia. Ze knikt naar de deur, waar Max met een zelfverzekerd loopje binnenkomt. Alle ogen gaan naar onze CEO, logisch ook. In zijn donkerblauwe overhemd en zwarte pantalon ziet hij er, zoals altijd, perfect gestyled en ronduit aantrekkelijk uit. Zijn

glanzende, zwarte haar valt met ogenschijnlijk gemak achterover en wordt een beetje grijs bij de slapen. Een bundel zonnestralen licht zijn ogen haast roofdierchtig op. Rachel vliegt naar het raam om de lamellen te sluiten en staart met halfopen mond naar Max, die een stoel naar achteren trekt. Ik wacht met het vervolg van mijn verhaal tot hij is gaan zitten.

‘Hij blijft hangen op de slide.’ Max leunt achterover.

‘Daar heeft Fabiënne vaker moeite mee,’ mompelt Rachel stuurs, net hard genoeg dat ik het kan horen.

‘Het zou helpen als de faciliteiten gewoon doen wat ze moeten doen.’ Ik knipoog naar de nukkig kijkende Rachel, die koffie inschenkt voor Max.

‘Nou zeg dat wel. Dat scherm is een ramp,’ verzucht Sanne hoofdschuddend. ‘Ik dacht dat er iemand zou langskomen om de problemen met het scherm op te lossen?’

Ik zie Rachel ineens krimp bij het horen van Sannes weinig verhullende verwijt aan haar adres.

‘Die komt uh... binnenkort.’ Met rode konen grijpt ze de lege koffiekar en terwijl ik haar nakijk als ze gehaast de ruimte verlaat, bedenk ik niet voor het eerst dat we eigenlijk een andere gastvrouw aan moeten nemen. Bij Rachel gaat ongeveer alles mis.

Vlug herpak ik mezelf en druk op een knop om het beeld, dat in de slaapstand is gegaan, terug te krijgen. Het blijft zwart. Ik voel een zweetdruppel zijn weg naar beneden zoeken en druk nog eens op de knop, En nog eens, ik ram nu op de toetsen.

‘Toverkracht,’ hoor ik Saskia roepen en als ik omkijk zie ik waarom: er is beeld!

Opgelucht probeer ik verder te gaan. Hm, nu ben ik wel de draad kwijt. Ik bijt op mijn onderlip. Rustig blijven, minimale error. Komt goed. Met een diepe ademhaling draai ik me om naar het ledscherm en als ik focus op het beeld dat het ontwerp van de damesblouse met korte mouw toont, herpak ik mezelf. Tot het laatste woord is

gesproken, voel ik me Fabiënne met een hart voor mode, zo groot dat de nieuwste collectie er nauwelijks in past. Ik glimlach naar mijn collega's. 'Zijn er nog vragen?'

Saskia knikt me toe. 'Geen vragen, wel een opmerking. De collectie wordt fantastisch, Fabiënne. Dik compliment voor jou en je team. Dit gaat een hit worden.'

Ik glimlach dankbaar naar mijn vriendin, we wisselen een blik van verstandhouding, en kijk dan de ruimte rond. 'Iemand anders nog vragen?'

Drie collega's steken hun vinger op. Doordat ik het bedrijf en de collectie van haver tot gort ken, lepel ik antwoorden op vragen moeiteloos op en geef ik probleemloos mijn visie op discussiepunten.

Als het tijd is, koppel ik tevreden de snoeren los en klap de laptop dicht. Een voor een verlaten mijn collega's, telefonierend en pratend, de ruimte.

Saskia buigt zich naar me toe. 'Nogmaals: goed gedaan, Fabs.'

Glimlachend neem ik haar compliment in ontvangst, een glimlach die breder wordt als mijn blik die van Max vangt. Al pratend met de enige man in mijn team, Eugène, passeert hij me waarbij zijn ogen op mij gericht blijven.

'Fabiënne, kom je zo meteen naar mijn kantoor? Ik moet iets met je bespreken.'

Ik knik met een pokerface.

Hoofdstuk 2

Nadat iedereen de vergaderkamer heeft verlaten, pak ik vlug mijn spullen bij elkaar, knip ik het licht in de ruimte uit en storm twee trappen omlaag naar Max' kantoor.

Met de deurklink nog in mijn hand, begin ik al te praten. 'Hoe vond je het gaan?' De deur van zijn kantoor valt achter me dicht.

'Het ging uitstekend. Goed gedaan.' Max rolt zijn bureaustoel naar achteren en leunt ontspannen achterover, zijn handen gevouwen achter zijn hoofd. Een lach breekt door op zijn knappe gezicht.

'Ik wilde jou ook nog spreken. Of ja, bedanken eigenlijk.' Ik laat me zakken op de hoek van zijn bureau. 'Dat cadeau... Ik wist echt niet wat me overkwam toen ik gisteravond thuiskwam. Dat had je niet hoeven doen, Max.'

Hij trekt zijn mond in een lieve glimlach. Een paar tellen staart hij naar de deur, voordat hij me weer aankijkt. Zijn ogen staan warm. 'Vond je ze mooi?'

Of ik ze 'mooi' vond? Hallo zeg, alsof die slingpumps waarmee hij me gisteravond compleet van mijn sokken blies, niet al wekenlang naar me stonden te lonken in mijn digitale winkelmandje. Misschien had ik ze kunnen betalen als ik het een paar maanden wat zuiniger aan zou doen, en hoewel ik kan genieten van mooie spullen, vond ik de prijs van deze beauty's over de top. Stel je voor: van dat bedrag moesten mijn moeder en ik vroeger vijf maanden rondkomen. Ik knipper met mijn ogen om de gedachte aan mijn moeder uit mijn systeem te krijgen en kijk naar Max' hand, die zacht mijn onderarm streelt. 'Ja, ze zijn... perfect. Maar...' Gege-

neerd kauw ik op mijn onderlip bij de herinnering aan hoe mijn buurvrouw keek, toen ze gisteravond met de doos van de peperdure schoenboetiek op de stoep stond. Ik zag de vraagtekens in haar ogen, maar besloot de vragen die erin verscholen lagen te negeren en het postpakket met een vriendelijk ‘dank je wel voor het aannemen’ van haar over te nemen, om daarna snel de deur te sluiten. Overweldigd en ontroerd tegelijk haalde ik daarna de pareltjes uit het knisperende papier. Natuurlijk was ik dolblij met dit prachtige cadeau van Max, maar het was vooral zijn kaartje dat me deed volschieten.

Voor de mooiste, de liefste.

Niemand staan deze schoenen zo prachtig als jou.

Ik hou van je.

Max

Bij alleen al de gedachte aan dat lieve gebaar, voel ik mijn ogen prikken. ‘Echt, Max, zoiets is veel te gek en veel te duur.’

‘Voor jou is niks te gek en te duur.’ Hij schuift zijn bureaustoel naar achteren, komt naast me staan en zakt een stukje door zijn knieën om zijn voorhoofd tegen het mijne te laten rusten. ‘Dat waren toch de pumps die we laatst in de etalage zagen liggen?’ fluistert hij intiem.

‘Je hebt goed opgelet,’ zeg ik met een stem vol dankbaarheid.

‘Zou je ze vanavond willen dragen, Fabiënne?’ Zijn rechterhand krabt in zijn nek, iets wat hij vaker doet als hij nerveus is.

‘Hm... Dan veranderen ze om klokslag twaalf uur zeker in mijn afgetrapte sneakers?’ grap ik.

‘Nee, mijn lieve Assepoester, dat bedoel ik niet.’ Hij pakt mijn hand en zoekt mijn blik. ‘Ik zou heel graag willen dat je ze vanavond draagt, samen met het nudekleurige broekpak uit de nieuwe collectie.’

‘Vanavond?’ Ik werp een korte blik op de deur, waarachter voetstappen passeren en stemmen klinken. Hoewel collega’s ons met geen mogelijkheid kunnen zien door de tot de vloer gesloten jaloezieën, laat ik mijn stem in volume dalen: ‘Wat is er dan vanavond? Ik ga namelijk al uit eten met Saskia.’

‘Een diner met de crew van JuiceTV. In het najaar komt een nieuwe show op de buis. JuiceTV heeft interesse in onze ontwerpen voor dat modellenprogramma. Voor de kandidaten en ook voor de presentatoren.’

‘Dat is geweldig! Maar...’ Mijn stem boet in aan enthousiasme. Ik trek mijn hand uit de zijne. ‘Maar waarom heb je me dit niet verteld?’

‘Ik vertel het je nu toch?’ Hij brengt zijn linkerhand naar zijn nek, maar bedenkt zich halverwege en laat hem weer zakken, en haalt zijn schouders op. ‘En daarbij is het nog niet zeker. Het is een oriënterende afspraak, maar wel eentje die wij meteen groots aanpakken natuurlijk.’

‘Je gaat toch wel met me mee?’ vraagt hij vertwijfeld, als ik een poosje zwijg.

‘Je komt hier wel erg laat mee.’ Ik haal een hand door mijn haar dat vanochtend met geen mogelijkheid wilde meewerken aan het kapsel dat ik voor ogen had. ‘Met deze vetkuif neemt zo’n crew me niet serieus, hoor.’

Max haalt licht zijn schouders op. ‘Sorry, ik weet het ook pas net. Ze hadden ingesproken op mijn voicemail dat ze vanavond naar Den Bosch kunnen komen, omdat er een afspraak tussenuit is gevallen.’ De berouwvolle en tegelijkertijd hoopvolle blik in zijn ogen, laat mijn onbehagen wegsmelten. Oké, natuurlijk doen zijn krachtige ogen en mooie lach het meeste met mijn bezwaren. Max iets weigeren is als een gewond babykonijntje aan zijn lot overlaten in de natuur.

Het vuur in zijn ogen ontvlamt als hij begint te mijmeren. ‘Stel je

eens voor. Binnenkort zitten we misschien met JuiceTV om de tafel om kleding te ontwerpen. Onze kleding, ons merk, jouw ontwerpen zullen viraal gaan! Had ik al verteld dat we ook voor de presentatoren mogen gaan ontwerpen? Als het doorgaat tenminste...'

Hij klapt nog nét niet in zijn handen van enthousiasme, een gevoel dat op mij begint over te slaan. 'Dit is de kans op een nationale, misschien wel internationale doorbraak.' Max strijkt een lok achter mijn oor. 'Het is waar we al jaren samen voor strijden.' Opnieuw werpt hij een blik op de deur en kijkt me met een guitig lachje aan. 'Natuurlijk ben je niks verplicht, want ik gun je jouw ontspanning ook van harte. Maar...'. Opnieuw verplaatst zijn hand naar zijn nek om te krabben op een plek waar hij geen jeuk heeft. 'Ik heb je nodig. Jij kent de collectie als geen ander.'

Dat is waar. De collectie, of eigenlijk alle collecties, zijn net zo vertrouwd als de inhoud van mijn eigen kledingkast, waarvan ik elke broek, jurk en shirt van knoop tot kraag ken. Zeker sinds ik drie jaar geleden benoemd werd tot hoofd Design en Styling. Natuurlijk was ik al buiten zinnen van blijdschap toen ik een jaar eerder op gesprek mocht komen bij MAXX, en na mijn eerste ontmoeting met het lekkere ding dat zich voorstelde als CEO, kon het helemaal niet meer stuk. En, eerlijk is eerlijk, hij bood een fantastisch uitzicht op kantoor en bovendien, naast mijn leuke job, een extra reden om 's ochtends fluitend naar mijn werk te gaan. Toch was het geen seconde in me opgekomen dat er ooit iets meer tussen ons zou groeien. Want hallo, een relatie met je baas? Bovendien een die ook nog eens zeventien jaar ouder is. Dat kon echt niet. De eerste jaren vond ik hem gewoon intrigerend met zijn charismatische uitstraling, zijn zelfverzekerdheid, zijn kennis en passie. Pas nadat ik in mijn nieuwe functie stapte en we nog meer tijd samen doorbrachten om te overleggen, groeiden we langzaam maar zeker naar elkaar toe.

De voetstappen en stemmen die weerkaatsen in de gang vormen geen bedreiging. Ik slik een keer om mijn teleurstelling over het

mislukte etentje met Saskia te laten wegvloeien, samen met mijn allerlaatste verzet. Deze kans mogen we niet laten liggen. Natuurlijk moeten hij en ik dit samen doen. Saskia begrijpt het wel; ze weet immers hoeveel ik van mijn werk hou. Alhoewel ze geen idee heeft dat ik bijna net zoveel van Max hou. Dat weet niemand.

Ik sla mijn armen om zijn nek. ‘Oké dan, baas Biedemeijer, ik ga met je mee. Maar beloof me dat je me de volgende keer alles vertelt. Het gaat óók mij aan.’

‘Ik beloof het.’ De blik in zijn ogen wordt broeierig. ‘Heb je enig idee hoe erg het me opwindt als je me baas noemt?’ fluistert hij in mijn oor. Dan brengt hij zijn lippen naar de mijne. Het randje van zijn bril raakt mijn neus als ik mijn ogen sluit, in afwachting van een gestolen kus. Zodra zijn lippen de mijne vinden, begint de telefoon op zijn bureau te rinkelen. Geschrokken maak ik me los uit zijn armen. Tot zover ons moment van intimiteit op kantoor.

‘Ik ben weg,’ zeg ik gehaast, en als ik naar de deur loop, hoor ik zijn stem: ‘Saskia, zeg het eens.’

Saskia. Haar moet ik dus ook spreken. Om ons etentje af te zeggen.

Ik draai me om en kijk naar Max, die door zijn digitale agenda scrolt.

‘O, nee, dat was ik helemaal vergeten. Ik heb intussen al een andere afspraak. Maar wacht... Fabiënne?’ Max houdt zijn hand op het spreekgedeelte van zijn mobiel terwijl hij me hoopvol aankijkt. ‘Morgenochtend om halfelf heb ik een afspraak met Modelings Inc. voor de distributie van de skinny jeans. Maar ik moet echt aan de slag met...’

‘Geen probleem, ik neem Modelings Inc. van je over.’ Ik glimlach naar hem en geniet ervan als ik de spanning uit zijn gezicht zie glijden.

Onderweg naar het atelier pak ik hoofdschuddend mijn mobiel. Goed, dan eerst maar weer de kapper bellen. Ze zien me aankomen met m'n zoveelste last minute pimpbeurt.

Ik kom net van mijn afspraak, als Saskia het atelier binnenloopt. 'Waar is de brand?'

'Ha, mijn lieve, verloren vriendin, daar ben je eindelijk.' Ik schuif mijn laptop in mijn hoes en begin mijn tas in te pakken.

'Sorry, ik hopte van bespreking naar bespreking.' Ze poetst een appel schoon aan haar zijden blouse en knikt naar de rol stof op mijn werktafel, waarop ik een gele post-it met 'retour afzender' heb geplakt. 'Niet goed?'

Met een zucht schud ik mijn hoofd. 'Nee. Verhees heeft een verkeerde stof geleverd voor de organza trenchcoats.'

'O, en nu?'

'Crisis is bezworen, maar wel weer een week vertraging.'

'Je zou ook Firma Ottens kunnen proberen.' We kijken beiden op bij het horen van Rachels stem en zien haar een stapeltje post op mijn werktafel leggen, tussen scharen, stoffen en schetsen in. 'Kijk hier.' Ze slaat een glossy magazine open. 'Deze stof straalt volgens mij hetzelfde klassieke chic uit en ik weet toevallig dat Ottens binnen enkele dagen levert. Bovendien zijn de stoffen veel duurzamer dan die van Verhees.'

'O, oké,' zeg ik verrast. 'Ik zal ernaar kijken. Bedankt.'

Met een klap slaat ze het magazine dicht, ze loopt naar de deur en draait zich om. 'Eigenlijk is dit jouw werk, maar toch graag gedaan.' Baf, weg is ze.

Mijn wenkbrauwen schieten omhoog. Waar heb ik dat nou weer aan te danken?

'Nou, dat was een prima advies, maar het is en blijft een rare meid,' verzucht Saskia hoofdschuddend. 'Heb je dat kapsel gezien? Het lijkt wel een ladder. Vast een manier om Max te laten zien dat ze hogerop wil komen in het bedrijf.' Ze haalt haar schouders op. 'By the way, hoe laat spreken we vanavond af?'

Ik trek een pruillip. 'Nou, daarom zocht ik je. Max was vergeten te melden dat hij en ik vanavond een etentje hebben met de crew

van JuiceTV over onze mogelijke bijdrage aan een tv-programma. Of ja, vergeten, hij heeft het zelf ook pas net gehoord. Maar nu kunnen wij dus niet samen gaan eten.' Een golfje van schuldgevoel trekt door me heen. Op momenten als deze wringt het dat zelfs mijn vriendin niets weet van Max en mij. Hij is bang dat onze liefde en zijn rol als CEO in twijfel worden getrokken en zelf ben ik ook niet happig op het openbaar maken van onze relatie. Ik heb zo hard gewerkt om modeontwerpster te worden en het lijkt me vreselijk wanneer ik niet meer serieus word genomen door het stempel 'liefje van Max'. Of, erger nog, dat er gespeculeerd wordt dat ik me via zijn bed heb opgewerkt.

'Shit.' Ze trekt een sip gezicht en gooit het klokhuis in de prullenbak. 'Nou, andere keer dan maar. Klinkt wel als een toffe kans voor het bedrijf.'

Ik knik. 'Ja, dat zeker. Ik hoop alleen dat het niet al te laat wordt, want ik wil vanavond nog werken aan het ontwerp van de haltertop. Ik rust pas...'

'... als ik tot een creatie kom waarmee ik mezelf overtref,' vult ze mijn werkmotto - en misschien zelfs wel mijn levensmotto - aan.

'Precies.' Met een glimlach van oor tot oor hang ik mijn tas over mijn schouder en klem twee stofrollen onder mijn oksels.

'Fabs? Mocht die met dat bruine gezicht, die Gunther huppeldepup van *Showpaardje* ook komen, check dan even of-ie inderdaad van de piemels is.'

'Prima. Waar wedden we voor?'

'Een frappuccino met een chocolate cookie?'

'Deal.' Bepakt en bezakt loop ik naar de deur van het atelier, die ik met mijn elleboog weet open te krijgen. 'Ik ben ervandoor, eerst mijn vogelnestje laten bijwerken. Tot morgen allemaal.'

Hoe ontsnap je uit de gouden kooi van je eigen succes?

Fabiënne heeft het goed voor elkaar: ze is opgeklommen tot de top van de Nederlandse modewereld. Ze werkt hard om haar moeilijke jeugd te vergeten en het luxeleven te leiden waar ze altijd al van droomde. Samen met CEO Max, met wie ze een geheime relatie heeft, maakt ze plannen voor een glansrijke toekomst.

Tot ze naar Parijs gaat voor een modebeurs. Daar brengt een bizarre ontmoeting met de knappe, gevoelige Adam haar succesverhaal aan het wankelen. Pijnlijke herinneringen komen meer dan ooit weer boven en plaatsen haar voor een dilemma. Durft ze haar carrière op het spel te zetten om voorgoed met het verleden af te rekenen?

Chantal Claassen schrijft Nederlandse feel-good die lezers raakt. Eerder verscheen haar romantische Beachclub Esperanza-serie.

'Chantals levendige en beeldende schrijfstijl zorgde ervoor dat ik meteen geboeid werd door Fabiënnes worsteling met haar verleden én die met haar toekomst.'

Anne West, auteur van o.a. de Theetuin-serie

Z&K www.zomerenkeuning.nl

NUR 340

9 789020 553673